

Albert és Albrecht

A 15. században egy Nürnberg melletti kis faluban élt egy tizennyolc gyerekes család.

Tizennyolc gyerek! Az aranyműves apa napi tizennyolc órát dolgozott pusztán azért, hogy nap mint nap étel kerülhessen az asztalra. Nemcsak a szakmájában tevékenykedett, hanem minden más fizetett munkát is elvégzett, amit csak talált a faluban.

A láthatóan reménytelen helyzet ellenére két gyerek egy álmot dédelgetett. Mindketten a művészetnek akarták szentelni a tehetségüket, holott tudták, nem engedhetik meg maguknak, hogy elvégezzék a Művészeti Akadémiát.

A fiúk egyességet kötöttek. Pénzt dobtak föl - Albert veszített. Ez azt jelentette, hogy négy évig a bányában dolgozik, és fizeti a bátyja, Albrecht taníttatását, aki beiratkozik az Akadémiára. A megállapodás értelmében azután fordul a kocka: Albrecht fizeti Albert taníttatását. Vagy a műalkotásai eladásából származó bevételből, vagy bányászattal keresett pénzből.

Albrecht rézkarcai, fametszetei és olajfestményei messze fölülmúlták a legtöbb mestere munkáit, és mire elvégezte az iskolát, tekintélyes jövedelemre tett szert a megrendelésre készített művek eladásából.

Amikor az ifjú művész hazament a falujába, a Dürer-család ünnepi vacsorával köszöntötte Albrecht győzelmes visszatérését. A hosszú és emlékezetes étkezés után Albrecht fölállt a tisztelet jeleként az asztalfőn elhelyezett székéről, hogy köszöntőt mondjon szeretett testvéréhez:

Most pedig, áldott Albertem, áldott testvérem, most rajtad a sor. Elmehetsz Nürnbergbe, hogy beteljesítsd az álmodat, én pedig gondoskodni fogok rólad.

Ekkor minden tekintet türelmetlen várakozással fordult az asztal túlsó vége felé, ahol Albert ült. A férfi sápadt arcát könny áztatta, jobbra- balra ingatta lógó fejét, és szipogva ismételte: nem, nem, nem.

Végül Albert fölemelkedett az üléséről, és letörölte a könnyet az orcájáról.

Nem, testvérem, nem mehetek Nürnbergbe. Elkéstem. Nézd... Nézd, mit tettek a kezemmel a bányában töltött évek. Valamennyi ujjam legalább egyszer eltört. Még a poharat sem tudom az egészségedre emelni, nemhogy képes volnék tollal vagy ecsettel finom vonalakat húzni pergamenre vagy vászonra...

Több mint négyszázötven év telt el azóta. A világ legkitűnőbb múzeumjainak mindegyikében megtalálhatók Albrecht Dürer mesteri arcképei, toll- és szénrajzai, ezüstitűvel készített rézkarcai, vízfestményei, fa- és rézmetszetei. A több száz mű egyike különösen nagy hatással lehet ránk.

Egy napon Albrecht nagy fáradtsággal aprólékosan kimunkált rajzot készített testvére tenyérrel összefordított, ég felé mutató két sérült kezéről, hogy ezzel is kifejezze az iránta érzett tiszteletét mindazért, amit Albert fölládozott érte. A rendkívül kifejező munkának ezt az egyszerű címet adta: Kezek. Az emberek világszerte szinte azonnal a szívükbe fogadták a csodálatos remekművet. Az alázatos szeretet ábrázolását látták benne, így aztán az imádkozó kezek néven beírta magát a világ remekművei közé.

Kocsis András